

Vorbirea noastră

**Vistieria inimii: „Căci din prisosul inimii vorbește gura.”
(Matei 12:34b)**

Adresându-se fariseilor cărcotași care discreditau lucrarea Sa, hulind împotriva Duhului Sfânt, Învățătorul aseamăna inima omului cu o vistierie. În vistierie, de regulă, se păstrează lucruri de mare valoare, duhovnicește vorbind, lucruri bune (valori duhovnicești), dar, deopotrivă, lucruri rele (valori lumești). Valorile pe care le păstrăm în vistieria inimii, bune sau rele (duhovnicești sau lumești), mărturisesc despre noi că suntem buni sau răi. Exact aceasta le-a spus Isus liderilor religioși care, deși se pretindeau a fi buni, scoteau din vistieria inimilor lor lucruri rele! Tocmai vorbele lor rele mărturiseau împotriva lor. Știm și noi proverbul care confirmă ceea ce le-a spus fariseilor Isus: „*Pomul după roade se cunoaște, iar omul după fapte.*”

Printre lucrurile depozitate în vistieria inimii este și vorbirea noastră cea de toate zilele. Prin limbă și limbaj, noi dialogăm, comunicăm cu Dumnezeu și unii cu alții: în familie, în biserică, în societate. Calitatea și eficiența comunicării presupun: abilitate, dar mai ales moralitate, onestitate și încredere. Toate acestea se dobândesc prin educație în familie, în societate (anturaj, modele, principii etice), dar mai ales prin harul divin (Biserică, Biblie, Duhul Sfânt, nașterea din nou). Acestea ne modelează conștiința morală, care are un rol fundamental pentru tot restul vieții. Conștiința va arbitra tot ceea ce se întâmplă în forul nostru interior, unde au acces deplin doar duhul nostru și Duhul lui Dumnezeu (avertismentul dat de Dumnezeu lui Cain înainte ca acesta să-l ucidă pe Abel; refuzul lui Iosif în fața ofertei soției lui Potifar). Și, desigur, cu permisiunea noastră, în parte, și alții.

Alături de celelalte ingrediente, vorbirea noastră garantează, la rândul ei, succesul sau eșecul în absolut toate. Partenerii noștri vor fi atrași sau respinși în funcție de forul nostru lăuntric, de conținutul acestuia. Altfel spus, de inima noastră. De starea ei, de ceea ce este depozitat în ea: roada Duhului sau faptele firii, templu sau peșteră de tâlhari, miresme sau miasme. Vocabularul și vorbirea noastră, așijderea. Scopul și spiritul din spatele lor. Ceea ce zace în interior, chiar și vorbirea, ne va da de gol (asemenea lui Petru, în curtea Marelui Preot). Ceea ce am pus în ea, aceea vom scoate, indiferent de circumstanțe. De aceea înțeleptul Vechiului Testament lansează îndemnul-avertisment: „*Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.*” (Proverbele 4:23). În final, Domnul Isus ne avertizează asupra faptului că la judecată, vorbirea noastră ne va achita sau condamna.

Motiv de rugăciune:

Doamne, ajută-mă să adun în vistieria inimii mele lucruri bune, care să Te onoreze pe Tine! Amin!

**Pastor TICU LEONTEȘCU,
Biserica „Filadelfia” Timișoara**

Mai buni să fim în anul ce-a venit!

Vrem aplecați în rugăciune
În noul an care pășim
Cu gânduri și cu fapte bune
Pe Tine să Te preamărim!

O Doamne, ești atât de bun
Și milostiv cu noi, Tu ești
Creația Ta, toate spun
Părinte, cât de mare ești!

Încrezători pășim spre Tine
În noul an, cu bucurie
Al Tău Duh ne îndeamnă spre bine
Înspre a Ta Împărăție

Curați să fim, smeriți în toate
Măsura să ne fie dreaptă
De ești cu noi, nimeni nu poate
Din drumul drept, să ne abată

Numai cu Tine vom răzbi
În toate câte ne-am propus
De ești cu noi, vom birui
Mărite Fiu, Hristos Isus!

Chiar dacă pietre ascuțite
În cale ni se vor ivi
De Tine vor fii dăltuite
Ca să putem spre Cer păși

Căci Tu cu brațul Tău cel tare
Ne aperi și ne ocrotești
Ești bun, milos, plin de
îndurare
Și lângă Tine, ne dorești

Cerul ne-ai dat să-l moștenim
Și tot ce Ție îți aparține
Ca viața să o dobândim
Să fim în veșnicii cu Tine

Dă-ne în anul nou venit
Putere ca să Te slujim
O viață fără de sfârșit
Prin jertfa Ta, ca să trăim!

FLORENȚA SĂRMĂȘAN

